

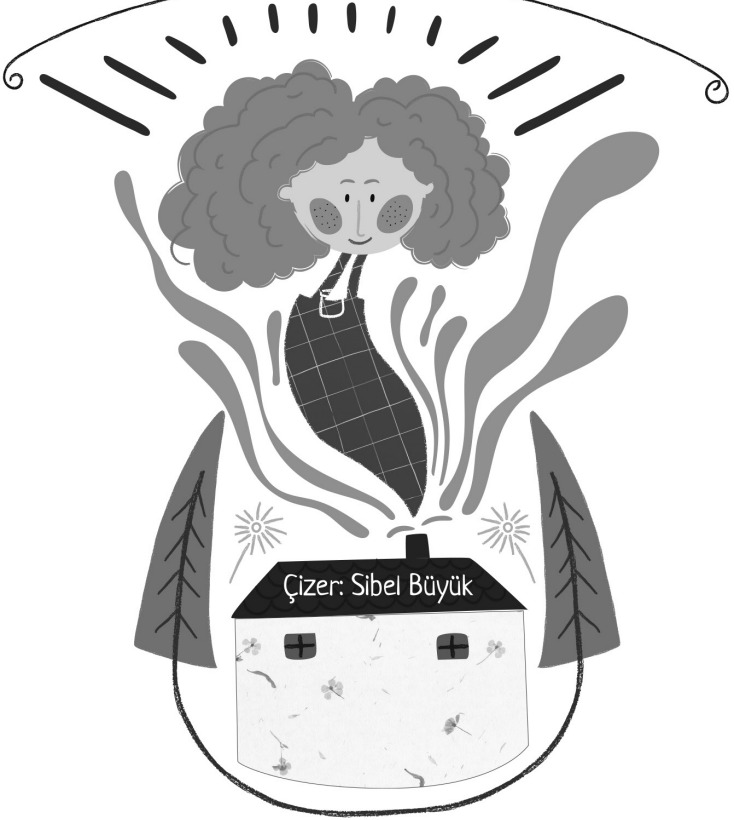
KIŞIN ŞARKISINI KİM SÖYLEYECEK?

ABDULLAH HARMANCI

KIŞIN ŞARKISINI KİM SÖYLEYECEK?

ABDULLAH HARMANCI

Abdullah Harmancı

Abdullah Harmancı, 1974 Konya doğumlu. Eğitimine 1980'de Kıbrıs'ta başladı. Kıbrıs'ta okumayı ve yazmayı öğrendi. Çocukluğunun bir kısmını geçirdiği Sivas-Gürün'ün Yazıyurdu köyünde; soğukla, kışla, karla, tipiyle, uzun çayırırlarla, gölle, dereyle, alabalıklarla tanıştı. En çok yazmayı sevdi. Ortaokul öğrencisi iken yazdığı bir şiiri Karaman'da bir yerel gazetede çıkacak diye üç gün sevincinden uyuyamadı. Şiirini yayınlanmış gördüğünde hayal kırıklığına uğradı. Şiirin başlığını aşağıya son kitasını en üste gelecek şekilde tepetaklak basmışlardı. Okumaya, yazmaya ve yayınlamaya bütün heyecanı ile devam etti. 1989-1991 seneleri arasında Konya'nın yerel gazetelerinde yüzü aşkın şiir yayımladı. Bazı roman denemelerinden sonra 1993 yılında öykü yazmaya karar verdi ve o günden itibaren dergilerde öyküleri ve öykü yazılarıyla gözükte. İlk öyküsü 1995'te Mustafa Kutlu'nun yönettiği *Dergâh* dergisinde çıktı. 2007 yılında neşredilen *Yerlere Göklere* adlı eseriyle Türkiye Yazarlar Birliği tarafından yılın öykücüsü seçildi. Halen Necmettin Erbakan Üniversitesi'nde öğretim üyesi.

Eserleri:

Muhteris (öykü, 2002), *Ertesi Dünya* (öykü, 2003), *Yerlere Göklere* (öykü, 2007), *Seni Ne İhtiyarlattı?* (öykü, 2011), *Kurmacanın Büyülü Sureti* (eleştiri, 2013), *Yazının Yükü* (inceleme, 2015), *Melek Kayıtları* (öykü, 2016), *Yirmi Sekiz* (Mehmet Kahraman'la birlikte, öykü antolojisi, 2017), *Behçet Bey Neden Gülümsedi?* (öykü, 2019), *Hışirti Avcısı* (çocuk öyküleri, 2021), *Aynalı Baba ile Râcî* (çocuk öyküleri, 2021), *Baltan Taşa Değecek* (öyküler, 2021), *Ötücü Kuşlar Festivali* (çocuk öyküleri, 2021), *Küçük Prens Hakem Olsun!* (çocuk öyküleri, 2021)

İÇİNDEKİLER

KARLARIN BEYİ

- GERÇEĞİ SADECE YUSUF BİLİYOR / 9
ANÇÜEZ SOSLU OĞLAN / 27
KÖRİ SOSLU KIZ / 37
KAR NEDEN YAĞMIYOR? / 43
KIŞIN ŞARKISINI KİM SÖYLECEK? / 51
ERGUVAN DEDEM / 59

KORULUĞUN KUYTUSUNDA

- DAĞ NE KADAR YÜCE OLSA... / 71
KELEBEK BAKIŞI / 79
ALEYNA'NIN SIRRI / 87
SEVGİYE MUHTAÇ EVLER / 93
BAYRAMIN ÜÇÜNCÜ GÜNÜ / 99
KORULUĞUN KUYTUSUNDA / 107

KARLARIN BEYİ

GERÇEĞİ SADECE YUSUF BİLİYOR

Yusuf ile Lale, bu pazartesi akşamı kimsenin aklına gelmeyecek tuhaf olaylar yaşadılar. Kime anlattılsa inandıramadılar. İnanılacak gibi değildi ki... Ama yaşadılar. Üstelik itfaiye çavuşu, ambulans hemşiresi, polis memuru şahit. Ben de şahidim. Ben, yani bu kitabın yazarı.

Baştan başlayalım. Yusuf ile Lale kardeşler. İlki on, ikincisi sekiz yaşında. İkisi de anneleri ve babalarıyla kırlarda gezinmeye bayılıyorlar. Onları en çok mutlu eden şey bu. Şehrin dışına çıkmak ve amaçsızca yürümek. Yusuf on yaşındaki her oğlan gibi yaramaz ve meraklı. Lale ise sekiz yaşındaki her kız gibi meraklı ve yaramaz.

Babalarına gelince... Babaları mühendis. İnce, uzun bir adam. Beyaz gömlek giyip kravat taktığında Lale babasına bayılıyor. Babası gülümseğinde çok güzel bir adama dönüşüyor. -Muş! Lale öyle diyor. İyi adam, hoş adam ama biraz sinirli adam Keramet Bey. Keramet Bey de kim, demeyin, Lale'nin mühendis babası işte. Koyduğu kuralları önemser. Çiğneyecek olursanız çok sinirlenir. Anneleri Kiraz Hanım ise sessiz bir kadın. Bir oğlu bir de kızı. Dünyada başka bir derdi yok. Dünyada başka bir sevinci de yok. Varsa yoksa oğluyla kızı. Kızıyla oğlu.

Her şey başlamak üzere. Her şey yani bütün olup bitenler birazdan olup bitecek. Pazartesi akşamı.

Hafta sonu gene ailecek kırlarda dolaştılar. Eskiden dedelerinin olup da şimdi kendilerine kalmış olan köy evinde harika iki gece ve iki gündüz geçirdiler. Belki de pek "harika" değildir. Bilemiyorum. Ben Yusuf ile Lale'nin habercisiyim. Yusuf ile Lale öyle anlattılar.

Şimdi dikkatli olun. Bu akşam yemeğinden önce Keramet Bey'in telefonu çaldı. Aslında pek çok şeyin sebebi bu. Bu telefon. Arayan kardeşiydi. Küçük bir rahatsızlık geçirmekteydi. Onu

haber vermek istemişti. Keramet Bey eşine durumu haber verdi.

“Bizim Selamet biraz rahatsızlanmış.”

“Gitmemiz lazım. Ayıp olur.”

Yusuf salon masasında ders çalışıyormuş gibi yapıyor ve babasıyla annesinin sözlerini dinliyor. Babası ve annesi evi boşalttığına sevinçten uçacak gibi olurdu. Evde yalnız kalmaya bayılırdı. Bütün dünya emrine verilmiş gibi sevinirdi. O sırada masanın üzerinde Roald Dahl’ın *Büyülü Parmak* kitabı vardı. Yusuf’un en sevdiği kitaptı bu. Kaç defa okuduğunu anımsamıyor. Lale ise *Küçük Prens*’e bayılıyordu. *Büyülü Parmak*, *Küçük Prens!* *Küçük Prens*, *Büyülü Parmak!* Sürekli birbirleriyle bu iki kitabı yarıştırdıkları.

Yusuf az önce babası ve annesinin evden ayrılacaklarını duyunca sevinçten bayılayazdı! Lale’nin henüz akşam ağabeyiyle yalnız kalacaklarından haberi yoktu. Olsa belki itiraz edecekti.

“Anne beni abimle yalnız bırakmayın, abim gardrobun üzerine çıkıp, çarşaflardan da paraşüt yapıp yatağın üzerine atlıyor...” diye şikâyet edecekti.

Akşam yemeği alelacele yendi. Çocuklara durum açıklandı. Amcaları rahatsızlanmıştı. Acele tarafından gidip geleceklerdi. “Aman yavrularım yaramazlık yapmayın!” dendi. “Hemen gidip hemen geleceğiz!” dendi. “Uslu olun, akıllı olun!” dendi. “Saat dokuz olunca ışıkları söndürüp odalarınıza çekilin!” dendi. “Bilgisayar oyunu oynamadan önce mutlaka ödevlerinizi bitirin!” dendi. “Yusuf sakın ha Lale’nin matematik problemlerini çözmeye kalkma!” bile dendi. “Aman oğlum, kanepenin altında çikolata kutuları var, sakın onlara ilişmeyin!” dendi.

Daha onlar kapıyı kapatıp da kapının sesi evin içinde dolaşmaya başladığında... Yusuf ve Lale... Kanepenin altını kurcalamaya başladılar. O kadar öteberi arasından çikolata kutusunu buldular. Çekyatı geriye doğru zorlayınca tekrar eski hâlini alırdı. Fakat bir türlü kanepeyi eski hâline getiremediler. Bunu yapabilselerdi çikolatalara saldıracaklardı ama kanepenin bir türlü oturur hâle gelmiyordu. Yusuf en az yarım saat bununla uğraştı ve sonunda başardı. Rahat bir nefes aldı.

Sonra çikolataları bölüşmeye başladılar. “Operasyon yaptıkları” anlaşılmasın diye kutunun çey-

rek miktarını Yusuf, eyrek miktarını Lale aldı. Yarısını ise yeniden kanepenin altına koydular.

Epeyce yorulmuşlardı. Kanepeyle uğraşmaktan yüzleri kıpkırmızı olmuştu. Yusuf, Lale'ye göz kırptı ve “Operasyon bir!” dedi. Aklında buzdolabındaki dondurmaları çıkartmak vardı. “Operasyon iki! Operasyon üç!”

Dondurma, akan ve yok olan bir şey olduğundan önce çikolata operasyonunu halletmeye diğerlerine daha sonra bakmaya karar verdi. Bunun için salona, televizyon karşısındaki büyük kanepeye geçmişler ve akşamın tadını çıkarmaya başlamışlardı. Şimdi sıra en keyifli andaydı. Herkes kendi hakkını halının üzerine yaydı. ikolataları türlerine göre ayırdılar.

“Hmmm... Frambuazlı...”

“Vaayyy... ilekli...”

“Aman... İçinden karamela fışkıran...”

“Yaşasın... Kütürlü olan...”

“Bu da ne... Pütürsüz olan...”

“Allah! Bitter bu...”

“Sütlü olanla deęiştirir misin?”

“Beyaz ikolatalarını verirsen...”

“Kaplmalı olan bende kalacak ama...”

“Vay ki vay! İçinden cıvık bir şey fıskırıyor!”

Bilirsiniz. Filmin en neşeli ve en güzel yerinde. Kamera kahramana çok yaklaştığında. Birden bir şey olur. Ya oyuncu bir çılgılık atar ya tuhaf bir şey görür ya da bir ses duyar. Hangisi olsun? İki kardeşin birden donakalmasına sebep olan beklemedikleri bir sestir. İkisi de çikolatalarını unutup donuverdiler. Duydukları sesi gerçekten duymuşlar mıydı?

Yusuf elindekileri bırakıp ayağa fırladı. Bu da nesiydi? “Çat...” demişti bir şey. Ama çok güçlü bir “çat” sesi idi bu. Lale halının üzerinde oturur hâle geldi. “Neler oluyor abi?” Korku, iki kardeşi de birleştirmişti sanki. “Bilmiyorum Lale... Biraz bekle...” Ağır adımlarla mutfığa doğru yürüdü Yusuf. Aniden dönüp “Sen sakın bir yere ayrılma!” dedi kardeşine. Kapıda korku dolu gözlerle Lale’ye bakması hiç iyi olmadı. Lale o zaman olayın sandığından daha da ciddi olduğunu düşündü. Yusuf, kardeşini uyarmak için döndüğünde... Bu defa çok daha yüksek bir ses duyuldu:

“Çattttt...”

Evleri bahçeliydi. Üstelik şehrin henüz yapıları kalabalıklaşmamış bir semtindeydi. Evlerinin yakın çevresinde bir ev daha yoktu. Bahçeleri ise Yusuf'un kısa mesafe koşuları yapacağı kadar uzun yürüme yollarıyla kaplı ve oldukça büyük. Yusuf, bir duvardan bir duvara hız koşusu yaptığında bahçenin uzun kenarını koşması bazen elli saniye kadar sürerdi. Kısa kenarında ise en az yirmi saniyelik hız koşusu yapabiliyordu. Şimdi iki kardeşin neden bu kadar korktuklarını anladınız mı? Duvarlarından her an bir haylaz çocuğun kahkahasının işitildiği bir apartman dairesinde değiliz. Kocaman bir bahçenin ortasında bir ev. Kocaman bir boşluğun ortasında bir bahçe.

Ben size bunları anlatırken bir şey daha oldu:

“Çattt... Çattt... Çattt...”

Bu defa ev temellerinden sarsılıyordu. Lale çılgınlık atarak yerinden fırladı ve mutfağa ağabeyinin yanına koştu. İki kardeş mutfağın ortasında birbirlerine sarıldılar. Böyle bir hareketi yapmayı hiç düşünmeden yapmışlardı. Birbirlerine sarıldıklarını birbirlerine sarılışlarından sonra fark ettiler yani.

“Abi neler oluyor?” diye haykırdı Lale, “Bir şeyler yap!”

O zaman son izlediği filmi anımsadı Yusuf. Halının üzerine uzandılar. Dirsekleriyle bedenlerini çeke çeke balkona doğru süründüler. Lale yalnız kalmamalıydı. En çok abisinin yanında güvendedi. Bu sebeple onun da kendisini sürünerek izlemesine izin verdi Yusuf. Üstelik bir an durup “Ben ne yaparsam aynını yap...” demeyi unutmadı. Dirsekleriyle sürünerek ilerlerken en çok mutfakla balkon arasındaki eşikten geçmekte zorlandılar. Kalın mı kalın bir Afyon İslahisar mermeri vardı eşikte. Neredeyse üç parmak. Bu tabakayı aşmakta zorlandılar. Ama insan çabalarsa her şeyi aşabilir.

Yüzleri epeyce buruştu. Dirsek kemikleri epeyce acıdı. Ama kendilerini balkon halısının üzerine bıraktılar. İnsan, yerde sürünürken ne kadar yoruluyordu! İşte o zaman akşamın o ana kadar gelen en korkutucu sesini duydular.

“Çatttttt!”

Yusufların ev balkonu çok büyüktü ve camla kaplıydı. Bu cam ise içeriden perdelerle örtülüydü. Perdenin aralığından bakınca... Olan oldu! Gecenin en korkunç fotoğrafını gördüler:

salonun ortasında ağlayarak ağabeyine yalvarıyor. “Abi bir şeyler yapmalıyız!” Yusuf çaresiz. Sinirleniyor.

“Yahu benim elimden ne gelir? Benim ne suçum var?”

“Sana suçlusun demedim, bir şeyler yapmalıyız!”

Hikâyemizin tam da burasında Yusuf aydınlanıyor! Her şey çözülüyor kafasında. “Eyvaaaahhhhhh...” diyor. Kendini kanepeye bırakıyor. Elleri saçlarının arasında. Her şeyi anlıyor. Gözlerini pişmanlıkla yumuyor. Elleriyle yüzünü kapıyor. Babasının ve annesinin senelerce, emek emek yaptırdıkları bu kocaman saray yavrusu evi ne hâle getirdi serçe! Gagasına bir kürdan almış! Eyvah ki eyvah!

“Abi annemin telefonu nerde?”

“Telaşla çıktılar ya... Annemin telefonunu bize bırakmayı unutmuşlar!”

“Ne yapacağız peki?”

Yusuf yere diz çöküyor. Bir çözüm üretmesi gerektiğini biliyor. Evde internet yok. Babası, Yusuf bilgisayar oyunu indirmesin diye geçen hafta

bütün kabloları söküp attı. Çok öfkelenildiği bir anda... Annesi telefonunu bırakmayı unutmuş. Ne olacak şimdi? Demeye kalmadan! O da nesi? Evin içini inceden bir duman basıyor. Öksürüyorlar. Sonra gözleri yaşıyor. Ardından evin duvarlarını görmekte zorlanıyorlar. Ardından birbirlerini görmekte zorlanıyorlar. Ardından iki kardeş koridorun ortasına düşüyorlar.

Neden sonra Lale kalkıp pencerelerden birini açıyor. Biraz olsun dumanı azaltmalı. Sonra banyoya geçip evin en dumansız yerinde biraz nefesleniyorlar. Sonra yatak odalarına çıkıyorlar. Ama bu sefer de yatak odalarının penceresinden bir ağız duman püskürtüyor. Evet, bir ağız bu!

Lale'nin çılgılığı Yusuf'un aklını başına getiriyor. Yatak odalarının penceresinde kocaman bir ağız var. İncecik dudak çizgisini beyaz tüyler kaplamış. Tüylerin içinde kocaman iki diş. Bir tavşan ağız bu! Ha bire odanın kırık camlarından içeriye duman püskürtüyor. En az üç apartman boyunda bir tavşan... Dişleri pencereler kadar büyük. İçeriye duman üflüyor. "Çıkalım burdan!" diye bağıyor Yusuf. Başını kaldırıp yeniden bana bakıyor. Dişlerinin arasından yalvarıyor sanki.